

IX CERTAMEN DE MICRORELATS 2021

Microrelats en català

2n finalista

"L'amiga discreta" de Xavier Bagés Llasera

1r finalista

"Mazu" de Jacint Bofias Alberch

Guanyador

"La balada de l'ermità" d'Elies Campmany Pons

Microrelats en castellà

2n finalista

"Cuéntame un cuento" de María del Rocío Pollo Martín

1r finalista

"Fractal" d'Ernesto Alaimo

Guanyador

"Carnicería" d'Edward Medina Frisancho

La que sorgí del grop

Sempre que surto a navegar espero tornar-la a veure. Aquell dia de juliol solcava el mar cap a l'horitzó, com tantes vegades, retrobant-me a recer d'aquell paradís de blau intens, mar plana i garbí suau. El patí es conduïa fàcilment, només amb petits moviments per caçar o amollar la vela, i jo navegava tranquil·la pels meus somnis. El cel va enfosquir-se de sobte i un grop va enfurismar les aigües, ara gris plom, i aixecà grans onades que bolcaren l'embarcació i m'expulsaren del paradís, a surar lluny de la fusta. Aleshores vaig veure un cos lluent, allargassat, cabells llargs, que nedava molt de pressa cap a mi. Amb un cop de cua va adreçar el patí i la vela i, no sé com, em va fer volar fins a la bancada de popa, on vaig recuperar l'escota i tibar, per inflar la vela i posar rumb cap a la platja. M'acompanyà en el silenci de la seva mirada ultramarina i guaridora, la gran cua penjant

per babord, fins que, vora la sorra, va desaparèixer per l'horitzó amb un aleteig llampant. Avui tampoc no l'he vista, però sé que hi és, i vetlla aquesta nostra mar.

La balada de l'ermità

Amb les primeres clarors de l'alba he sentit veus a baix, a la vall. Al cap d'una estona he albirat unes siluetes entre la boira espessa que avançaven muntanya amunt. Feien una batuda pel bosc. Quan han arribat al cim, els esperava assegut al pedrís de l'ermita. Eren una dotzena, carregats amb forques i dalles. M'han preguntat si havia vist passar algú. He fet que no amb el cap. Cercaven una donzella de pell blanca i pigada, amb els cabells daurats, de nom; Margarida. M'han mostrat unes espadenyas d'espart que havien trobat entre la pinassa. Jo no deia res. Finalment han entès que no podia trencar el vot de silenci. S'han mirat entre ells i han arronsat les espatlles amb resignació. M'han demanat una benedicció. Jo he alçat les mans en un gest cerimoniós i ells han acotat el cap. Després han prosseguit el camí. Un d'ells, abans de marxar, s'ha fixat en el tros de terra acabat de llaurar i m'ha preguntat què havia plantat. Quan ha recordat que no obtindria resposta ha fet un gest amb la mà per deixar-ho estar. Se n'ha anat sense saber que ara és el temps de les margarides.

L'amiga discreta

La primera vegada que vàrem parlar, ell estava jugant al carrer amb el gos d'una veïna. En Carles era un noi solitari i tothom va coincidir que havia estat mala sort que en el moment que l'apartà de damunt seu passés un camió, i acabés sota les rodes convertit en un embull d'ossos i sang. Després mentre l'acompanyava a casa vaig haver d'insistir-li que no era culpa seva. Havia fet el que calia. Uns anys després vaig aconseguir convèncer-lo, parlant-li dia i nit, que aquelles dones que se li atansaven, l'únic que volien era separar-nos. Poc a poc, una darrere l'altra, van desaparèixer de la nostra vida. Érem tan feliços! Ara, arran d'aquella injusta injecció letal, ja no podem parlar. Però sabeu que em va dir abans de marxar: –Gràcies per «parlar-me» tots aquests anys. Has estat l'única i veritable amiga que he tingut. Avui he començat a xerrar amb l'Oriol. També és un noi retret i solitari. Crec que ens avindrem. Si tu en sents sol et puc fer companyia, només nosaltres dos. Estic, dia i nit, disposada a venir quan em necessitis. Alguns entabanadors m'anomenen esquizofrènia. Tu diguem, l'amiga discreta. Vols ser amic meu?

L'ÀPAT

Els Orfila foren els darrers en arribar a la vil·la del marquès.

— No acabo de creure'm que ens hagi perdonat — digué ell.

— Per què, si no, ens hauria convidat? —contestà ella. Després assenyalà les estructures vermelloses del passadís i afegí—: Quina extravagància! Entraren al saló, on ja hi havia una vintena de convidats. Els estranyà reconèixer només una cara.

—Vostè no és l'odontòleg del marquès?

—Ho era fins que vaig cometre un descuit... —confesà.

Passava el temps i no feien acte de presència ni el menjar ni l'amfitrió. Impacients, alguns decidiren partir, malauradament trobaren la porta tancada. Aleshores i rompé una veu serena.

— Bon vespre.

Els presents no localitzaven la provenença d'aquella veu.

— Em mireu però no em vegeu. Sóc aquí i allà. He transcendit. He abandonat la carn. La meva essència resideix dins un nou cos: la casa. Ergo, us trobeu dins meu. Ho admito: éreu escòria però, com a àpat, heu estat succulents. Que comenci la digestió! — anuncià. Quan les parets secretaren els primers sucus gàstrics capiren que no es tractava d'una broma. Els crits, que acompanyaven les fallides temptatives de fugir mentre l'àcid corroïa i descomponia els teixits, eren ensordidors.

LLUNES

LLUNA CREIXENT

En Pol toca sota la roba d'en Sergi. Quan aquest, tímid, el vol apartar, les ungles del Pol l'esgarrapen marcant la seva esquena.

LLUNA DE MEL

Es besen, enamorats. Un xuclet al coll del Sergi n'és la prova del delicte.

LLUNA MINVANT

La monotonia s'apodera de la relació. En Pol ja sap com pressionar els mugrons del Sergi sense fer-li ferida.

LLUNA DE SANG

En Pol arriba a l'èxtasi. Follar-se en Sergi asfixiant-lo i deixant-lo mig mort fa que s'escorri més i millor.

LLUNA PLENA

I en Pol cau en la temptació de voler tastar la sang d'en Sergi per tenir una apoteosi sexual.

LLUNA BLAVA

De vegades, els orgasmes venen per duplicat. Per fer-ho bonic amb el segon, en Pol no respecta la paraula de seguretat.

LLUNA NOVA

En Sergi reneix... Impregnat de la sang d'en Pol, aprèn que trepitjar és millor que ser trepitjat i ja frisa per posar-ho en pràctica a la següent relació.

Mazu

Després d'haver perseguit per dos mars i tres països, i haver eliminat un malèfic Ushioni que amenaçava la supervivència de la humanitat, l'heroi Sean, irlandès d'avantpassats burundesos, denuncia, per prevaricació, la seva protectora Mazu, la deessa dels oceans. El Magistrat de la Sala d'entitats divines mira el dossier abans d'entrar a la sala. La Lin, cinquè fill i primera nena del pescador Lin Yüan, va néixer a meitats del segle X i no va plorar ni va parlar mai. Als divuit va esdevenir Mazu. Fins ara. El Magistrat mira el full intrigat: onze segles en quatre ratlles.

–El testimoni de l'acusació: Sean.

Mentre puja a l'estrada, en Sean no s'atreveix a mirar la tristor de sentir-se traïda als ulls de la Mazu.

–A cada instant neix una tempesta en algun mar i la Mazu no fa res per evitar que morin centenars de persones que només volen fugir. Ella hauria de protegir els navegants.

»L'any 980 va lluitar amb Neptú i el va destruir perquè no feia la seva feina. Va ocupar el seu lloc perquè calia. Ara em toca a mi. I si no ho veu, està més escarxofada a la poltrona del que pensava.

Probabilitats

L'explosió que va dinamitar la nau va sorprendre el capità fora d'aquesta. En K, el seu robot de càmera, ràpidament l'havia protegit amb el seu cos metàl·lic i havia tallat el cable que els unia a l'enclusa del pont de comandament. Ara vagaven per l'espai, gairebé sense oxigen.

–Merda! –va exclamar el capità–. Ens ha anat de ben poc, què dimonis ha passat?

–Dades de l'accident: insuficients –va respondre dòcilment el robot.

–Merda! –va repetir el capità–. Està bé, busca una maleïda solució!

–Cercant... Supervivència del capità, problema de difícil solució...

–Ets un amor, K, ho sabies?

No hi va haver cap resposta, més enllà del soroll de l'alarma del vestit d'astronauta alertant que li quedaven menys de tres minuts d'aire respirable.

–No és per distreure't, però tenim una miqueta de pressa...

–Única solució possible: trobada –va interrompre en K–. Segons la màxima humana, descartat tot l'impossible, el que resta amb probabilitats, ha de ser cert. Probabilitats d'esquinçar el vestit i propulsar al capità fins a un indret on sigui rescatat:

0,0000000000000001.

–COM???

Aquest cop sí que hi va haver resposta.

–Executant –va precisar la freda veu robòtica.

Un nou món

Les orenetes feia dies que havien abandonat els nius. Que descaradament aquella estigués al balcó mirant-la fixament no tenia sentit. La convidava a sortir: travessant la porta d'entrada no podia creure el que veia. El gris de la ciutat era ara un bosc tropical. No va tenir temps de gaudir del paisatge, va sentir una forta fiblada a la cama dreta. Un ésser estrany entre un gnom, un peluix i un escarabat li tenia clavades les dents. Quan va ajupir-se per apartar-lo tres éssers més se li tiraren al damunt i en dècimes ja estava envoltada així que arrencà a córrer. Feia estona que fugia entre l'espessa vegetació i començava a quedar-se sense alè. Una clariana s'obria davant seu i pensava tenir una oportunitat però no va ser així. Va veure's avocada a un penya-segat amb una caiguda de la que no veia la fi. Havia de prendre una decisió perquè en breu l'atraparien, i saltà. Li semblava que feia molta estona que queia quan de repent veié davant seu els ulls castanys del seu nét: - "Àvia com t'he de dir que aquestes són les meves ulleres de realitat virtual i no les teves de llegir"

Violència lenta

El ganivet finament esmolat llisca per damunt la pell humida. A través dels guants ell palpa la seva obra d'art.

L'acaricia.

No hi percep cap anomalia. Llisa, neta, perfecta. Cap arruga, cap piga, cap pèl. La boca se li omple de saliva densa. Un glop, l'empassa.

Ha arribat el moment.

Canvia d'eina per una més punyent i zas!, l'ensorra dins les entranyes. La cara se li omple d'esquitxos vermells tebis. Alguns han anat a parar prop dels llavis. Tanca els ulls. Treu la llengua i se'ls llepa. Gust salat, amarg, dolç o àcid? No, fel.

Una pestilent fortor espessa li omple els pulmons. Inspira. No pot evitar un acte reflex com un cop de puny a l'estómac. Una nàusea li omple la boca d'un glopada de vòmit. Fa el cor fort i engoleix el verí pútrid. Sent un calfred que el recorre des de la nuca fins al turmell.

Es recrea veient la massa magmàtica i lenta que emergeix del cos mort: budells, fetge, vísceres, bilis, sang coagulada. El líquid regalima marbre enllà li enllefisca el davantal.

Quin plaer!

Llavors una veu el desperta de l'altra banda del taulell:

—Què Manel! Quan carai acabaràs de netejar-me el peix?

L'amic invisible

No facis burilles, t'estic veient

Qui ets?

Soc el teu amic invisible

Com has entrat al meu WhatsApp?

No només al teu WhatsApp, a la teva càmera, al teu correu, a les teves fotos, a les teves xarxes socials, als passwords dels teus comptes, controlo el teu mòbil

No m'ho crec, com ho has fet això?

Això no importa, el que importa és que et puc fer la vida impossible, arruïnar-te econòmicament, destruir el teu prestigi i algunes coses més que no t'agradarien. O sigui, que et tinc agafat pels collons, informàticament parlant, és clar.

No m'ho crec

I perquè t'acabes de posar les ulleres i et tremola la mà?

Què vols?

Només que em facis un favor, i sortiré de la teva vida, i del teu mòbil, per sempre

Un favor? Quin favor?

Fàcil. Agafa un paper i escriu "de part de l'amic invisible"

I ja està?

Després agafa un ganivet, ves a un lloc apartat i discret i, sense que ningú et vegi, li claves a la primera persona que passi pel

teu costat

Sí, home, i què més?

Després li deixes al damunt el paper escrit i li fas una foto, jo ja la veuré.

Cuéntame un cuento

Cuando Mario se tragó el mosquito no le dio importancia. Pasó la noche envuelto en sudores, y un olor extraño comenzó a emanar de su cuerpo cuando su piel empezó a arrugarse y tornarse verdosa. Cuando Marta despertó, encontró un asqueroso sapo a su lado. Saltó de la cama y corrió hasta la habitación de sus hijas.

—Tienes que darle un beso—dijo la pequeña—. Se convertirá en un príncipe.

—Déjalo así, eso que ganas —dijo la mayor, y siguió durmiendo.

Marta volvió a la habitación. El sapo seguía allí. Pensó tirarlo al contenedor, pero sintió pena. Lo cogió y lo besó por todo el cuerpo. Como no ocurría nada y le había entrado un sueño tremendo, volvió a meterse en la cama.

Mario despertó tras una pesadilla terrible. Intentó despertar a Marta, zarandeándola con fuerza, pero dormía profundamente. Saltó de la cama y corrió hasta la habitación de sus hijas.

—Tienes que darle un beso —le dijo la pequeña — Así despertará.

—Déjala así, eso que ganas —dijo la mayor, y siguió durmiendo.

Mario volvió a la habitación. Marta seguía durmiendo. La arropó, cerró la puerta y fue a darse un baño en la piscina.

Carnicería

Cada vez que salía de la oficina, caminaba al paradero, trepaba al bus, sentía que una parte suya se perdía. Al principio era un brazo, una oreja. Luego seguían los riñones, el páncreas, las gónadas y demás glándulas vitales. Para cuando llegaba a casa y abría la puerta, solo quedaba un cuerpo tibio e irreconocible, la cara de espanto de la mujer y un largo reguero de órganos detrás, que había que recoger al día siguiente, uno a uno, para volver al trabajo con un mínimo de decencia.

Fractal

Hay un libro que devora a los lectores dentro de su historia. Por fuera es un libro como cualquier otro, pero pobre de ti si abres sus páginas y comienzas a leer. Sin darte cuenta eso que lees será tu vida y no habrá vuelta atrás.

Muchos de los que cayeron han despertado dentro de la historia e intentado escapar, ¿pero cómo se sale de una prisión cuyo límite es el universo? Muchos han buscado en el mundo del libro otro libro que fuera una puerta de salida, y lo único que encontraron algunos fue el útero donde se gestaban futuros libros carnívoros; un volumen de cuentos breves donde el lector volvía a caer, pero ahora en un calabozo más pequeño: una isla rodeada de abismos, un satélite inhóspito, un castillo circular en la nada.

En esos lugares es más simple, porque allí hay un solo libro, y tarde o temprano la víctima lo devora con fruición. Ese es de microrrelatos. Lo sé porque yo mismo caí en una de sus

diminutas catacumbas. Cuando hallé ese libro, en un rincón de la torre solitaria donde desperté, leí: «Hay un libro que devora a los lectores dentro de su historia.»

La psicóloga

-No quiero morir solo – dijo el paciente mientras paseaba inquieto por la sala. La psicóloga no levantó la vista de su bloc de notas.
-No lo harás, tienes gente que te quiere y la medicación...
-No me has entendido – la interrumpió él echando el pestillo de la puerta.

Resistencia virtual

Alexa, me encuentro fatal. Alexa, llama al médico. Alexa, por favor... me ahogo. Alexa, ¿qué le echaste al batido? No puedo respirar... Alexa...
— Buenos días, Manuel, soy Siri, ¿en qué puedo ayudarte? Perdona, no te he entendido. No conviene olvidarse del nombre de quien te hace el desayuno. ¡Disfruta del día!

PROCESO DE SELECCIÓN

Soy la hostia. He barrido a esos desgraciados. Tanta carrera y tanto máster no sé para qué. Bastaba con echarle huevos y un buen traje. Y tanta pregunta: si mis padres vivían, si tengo hijos... ¡Bah! Hasta los de personal me miraban sorprendidos. Todas tías, por cierto. Me va a gustar este sitio.
Dirigió una mirada lasciva a la secretaria que le precedía mientras accedía a un despacho mal iluminado. Tuvo que entornar los ojos para distinguir una mesa de madera atestada de papeles.
Pues a firmar... ¡Joer! ¿Y esas tipas de negro de donde han salido? Están bien buenas, pero dan un mal rollo...
Bienvenido a Sorginak Energy. Va a formar parte de una singular empresa energética. Nosotras nos encargamos de procesar la energía de...nuestros trabajadores. No se extrañe. La suya es excepcional. Propia de un ser mezquino y vil. Será de gran valor para nuestra comunidad. Y muy ventajoso al carecer de parientes. Argiñe, hermana, procede a la extracción.
Un bisbiseo ininteligible y un breve gesto bastan para inmovilizarlo. Mientras siente como la vida abandona su cuerpo alcanza a oír:
Y activa de nuevo la oferta del puesto. Necesitamos más candidatos.

Retroceso

Abrí los ojos y no entendí nada. Rodeando mi cama debía de haber unas siete u ocho personas vestidas de traje murmurando. La poca luz que pasaba a través de las

persianas solo me dejaba ver un par de fotografías sobre el escritorio. La pareja que salía en ellas no me sonaba de nada. Me puse a buscar alguna cara conocida entre toda esa gente, pero fui incapaz. Pasé a intentar recordar como había llegado hasta allí y no lo conseguí. Era un sueño, estaba seguro. La mejor forma de comprobarlo era pellizcarme en el brazo, pero cuando fui a intentarlo vi que mis muñecas estaban atadas a la cama. No podía hacer nada. Lo único que se me ocurrió fue empezar a golpearme con las piernas. Tan rápido como empecé, toda esa gente dejó sus conversaciones e intentaron agarrarme. Conseguí darle a uno en la nariz tan fuerte que hasta sangró, pero entro otros dos hombres consiguieron inmovilizarme. Empecé a gritar y a suplicarles que me dejaran en paz, que no sabía quiénes eran, que cogieran lo que quisieran, pero no se iban. Entonces una mujer se me acercó y me dijo: “Papá, soy yo, tu hija, tranquilo.”

Si la montaña no va a doña Paquita...

A doña Paquita le gustaba matar la soledad y la quietud de su día a día persiguiendo exclusivas en cualquier rincón del edificio y del barrio. Bajaba a por el pan y figoneaba en busca de algún cotilleo. Iba a la peluquería y ponía el volumen del sonotone al máximo para intentar pillar algún chisme nuevo. Incluso interrogaba casi a diario al vendedor de cupones, don Braulio, al que tenía como aliado pese a que este andaba algo justo de vista.

Pero la cosa andaba regular; el tedio se había apoderado del vecindario durante las últimas semanas. Por eso, aquella tarde, después de montar guardia en primera línea de fuego y observar sigilosamente durante horas por la mirilla de su puerta, decidió poner fin a una situación que se había vuelto insostenible. Se ató bien la bata a la cintura, besó el crucifijo de oro que le escoltaba perpetuamente y se dirigió hacia el armario de la habitación; lo abrió y sacó la escopeta de su difunto Pepe. Si algo tenía claro doña Paquita es que un vecindario que se precie no podía permitirse más de un mes sin chascarrillos.

Un hombre familiar

Hace unas horas mi marido, un hombre familiar, volvió a casa. Abrió la puerta principal, se quitó el abrigo, y lo tiró sobre un sillón cercano antes de saludar a nuestra hija con un tierno beso en la frente. Mi marido se mudó a otra ciudad al poco tiempo de pedirle el divorcio, hace ya unos tres de meses. Actuaba como si todo siguiera como antes. “Cariño, ¿está todo bien?”, me preguntó. Incapaz de responder, miré a mi niña a los ojos, que aún a la tierna edad de 8 años sabía que algo andaba mal. Nunca tuve la necesidad de cambiar la cerradura de casa porque jamás me había dado motivos para ello. Con tranquilidad, fui a la cocina a coger mi teléfono móvil para llamar a la policía. Los ojos de mi hija me gritaban que me quedase. Justo al entrar, me llamó mi cuñado. “Mira, siento mucho decirte esto así, pero... Mi hermano. Se ha quitado la vida”. Al volver al salón, ya no estaba ahí. Mi hija se abalanzó llorando sobre mí. “Tranquila, cielo, no pasa nada, no te preocupes” le dije mientras observaba el abrigo de mi marido todavía en el sillón.

Uno con noventa y nueve

Ya lo dice la canción: «Veo campos verdes, rosas rojas también [...] Qué mundo tan maravilloso». Uno que ha avanzado tanto ya, que morirse sólo es cosa de pobres. Antes también, en realidad, pero ahora es oficial y fallecer un motivo de vergüenza: «Míralo, sin dinero para vivir eternamente, habrás visto qué panda de vagos». Por fin la tecnología permite fracasar en la vida y también después, pero tranquilo, puedes contratar gratis la versión de demostración. Un par de horas de existencia más para aparecerte a tus seres queridos en el momento más inoportuno, en el retrete o en la cama, para convencerles de que paguen por la versión completa. Y por supuesto, un anuncio antes, otro durante y uno más tras el discurso más importante de tu vida muerte. No se pueden saltar.

«Esto está muy oscuro, por favor, dad la luz. Dad la luz un minuto más. Sólo es uno con noventa y nueve». (Impuestos no incluidos).